

Komisja zarzuca również Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłowe wdrożenie art. 10 ust. 3 dyrektywy 2009/41/WE poprzez ograniczenie możliwości określenia dodatkowych warunków przeprowadzenia zamkniętego użycia organizmów zmodyfikowanych genetycznie jedynie do sytuacji, kiedy przemawia za tym konieczność ochrony zdrowia ludzi lub środowiska, podczas gdy art. 10 ust. 3 dyrektywy 2009/41/WE nie zawiera takiego ograniczenia.

Ponadto, według Komisji, 10 ust. 4 dyrektywy 2009/41 został nieprawidłowo transponowany do ustawodawstwa krajowego, gdyż wprowadza on trzydziestodniowy termin, którego nie przewiduje dyrektywa.

Wreszcie, Komisja twierdzi, że władze polskie transponowały w sposób niepełny Załącznik V, część A tiret czwarte dyrektywy 2009/41.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-443/08 i T-455/08 Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 czerwca 2011 r. przez Mitteldeutsche Flughafen AG, Flughafen Leipzig/Halle GmbH

(Sprawa C-288/11 P)

(2011/C 252/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mitteldeutsche Flughafen AG, Flughafen Leipzig/Halle GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Núñez-Müller i J. Dammann)

Inne strony postępowania: Freistaat Sachsen, Land Sachsen-Anhalt, Republika Federalna Niemiec, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Verkehrsflughäfen e.V. (ADV), Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie pkt 4 sentencji zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym skarga w sprawie T-455/08 została oddalona w pozostałym zakresie, i uchylenie związanego z tym rozstrzygnięcia o kosztach w pkt 6.
- Ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i uwzględnienie skargi w sprawie T-455/08 również w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której Komisja Europejska stwierdza, że zatwierdzony przez Niemcy wkład kapitałowy na budowę nowego południowego pasa startowego i związanej z nim infrastruktury lotniskowej portu lotniczego Leipzig/Halle stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (dawny art. 87 ust. 1 WE).

- Obciążenie Komisji Europejskiej zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i — w uzupełnieniu pkt 7 sentencji zaskarżonego wyroku — kosztami postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-455/08.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu, którym oddalona została w części skarga wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2008/948/WE z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie środków przyjętych przez Niemcy na rzecz firmy DHL i portu lotniczego Lipsk/Halle.

Przedmiot odwołania jest ograniczony. W odwołaniu nie jest kwestionowany pkt 3 sentencji wyroku, w którym Sąd stwierdził nieważność części art. 1 zaskarżonej decyzji, a jedynie pkt 4, w którym Sąd oddalił skargę „w pozostałym zakresie”. Zaskarżeniu nie podlega tym samym również udzielone w art. 1 in fine zaskarżonej decyzji zezwolenie na podstawie art. 107 ust. 3 TFUE; zaskarżone zostaje natomiast jedynie zakwalifikowanie spornego dofinansowania jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Wnoszący odwołanie opierają je na następujących zarzutach:

Zaskarżony wyrok narusza art. 107 ust. 1 TFUE. Wbrew stanowisku Sądu Flughafen Leipzig/Halle GmbH nie stanowi w kontekście spornych działań infrastrukturalnych i ich finansowania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Tworzenie infrastruktury regionalnych portów lotniczych nie stanowi działalności gospodarczej. W konsekwencji przepisy dotyczące pomocy państwa nie mają zastosowania do niniejszego przypadku.

Zaskarżony wyrok narusza ponadto zasadę niedziałania prawa wstecz, zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W zaskarżonej decyzji Komisja zastosowała wydany w dniu 9 grudnia 2005 r. komunikat w sprawie wytycznych wspólnotowych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych z mocą wsteczną do działań infrastrukturalnych zatwierdzonych już w dniu 4 listopada 2011 r. Sąd neguje to zastosowanie z mocą wsteczną tak zwanych wytycznych z 2005 r. i utrzymuje tym samym sprzeczną i nieprawidłową materialnie sytuację prawną wytworzoną przez Komisję z naruszeniem wspomnianych wyżej zasad. Sąd nie uwzględnił ponadto obowiązujących nadal tzw. wytycznych dla sektora lotniczego z 1994 r., zgodnie z którymi finansowanie przez państwo infrastruktury portów lotniczych uznawane jest za narzędzie polityki ogólnej i dlatego nie podlega kontroli w zakresie pomocy państwa.

Zaskarżony wyrok narusza również art. 1 lit. b) ppkt (v) względnie art. 17 i 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE (¹), gdyż Sąd nie zastosował do wkładu kapitałowego z dnia 4 listopada 2004 r. zakwalifikowanego przezeń jako pomoc przepisów tego rozporządzenia dotyczących istniejącej pomocy.

Zaskarżony wyrok narusza w końcu również podział kompetencji określony w TFUE. Swoją wykładnią pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE Sąd narusza prawo pierwotne, poddając kontroli w zakresie pomocy państwa środki państwa członkowskiego, które w rzeczywistości nie są objęte przepisami o pomocy państwa.

W końcu wnoszący odwołanie uważają, że zaskarżony wyrok z powodu braków uzasadnienia narusza również obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-376/06, Legris Industries przeciwko Komisji, wniesione w dniu 9 czerwca 2011 r. przez Legris Industries SA

(Sprawa C-289/11 P)

(2011/C 252/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Legris Industries SA (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— **tytułem głównym**

- uchylenie, na podstawie art. 256 TFUE i art. 56 protokołu nr 3 w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w całości wyroku Sądu z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie T-376/06 Legris Industries przeciwko Komisji Europejskiej;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez Legris Industries SA przed Sądem w pierwszej instancji;
- w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121) — Złącza), w zakresie w jakim dotyczy ona Legris Industries SA, jak również uzasadnienia jej sentencji, w zakresie w jakim decyzja ta nakłada na Legris Industries SA grzywnę ze względu na przypisanie Legris Industries SA praktyk obciążających Comap, oraz
 - uznanie pism, żądań i wniosków Comap przeciwko wspomnianej decyzji Komisji Europejskiej za pisma, żądania i wnioski Legris Industries SA;

— **tytułem posiłkowym** — uchylenie, na podstawie art. 261 TFUE, grzywny w wysokości 46,8 mln EUR nałożonej w art. 2 lit. g) wspomnianej decyzji Komisji na Legris Industries SA, w tym 18,56 mln EUR solidarnie z Comap, lub obniżenie, na podstawie art. 261 TFUE, tej grzywny w wysokości 46,8 mln EUR do kwoty właściwej;

— w każdym razie, obciążenie Komisji całością kosztów postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem poniesionymi przez Legris Industries SA.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie przedstawia cztery zarzuty na jego poparcie.

W ramach zarzutu pierwszego Legris Industries podnosi naruszenie prawa do niezależnego i bezstronnego sądu ze względu na to, że Sąd ograniczył przeprowadzenie kontroli decyzji Komisji — instytucji łączącej funkcje śledcze i funkcje w zakresie nakładania sankcji — do oczywistych naruszeń prawa oraz oczywistych błędów dotyczących okoliczności faktycznych, nie wykonując nieograniczonego prawa do orzekania na podstawie dokładnego zbadania okoliczności faktycznych sprawy, a w szczególności przedstawionych dowodów.

W ramach zarzutu drugiego, na który składają się trzy części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie zasad dotyczących przypisania spółce dominującej naruszenia art. 101 TFUE obciążającego jej spółkę zależną. Najpierw w części pierwszej tego zarzutu wnosząca odwołanie wskazuje, że zastosowanie wobec niej de facto niepodważalnego domniemania odpowiedzialności za praktyki jej spółki zależnej Comap jest niedopuszczalne w świetle prawa Unii, ze względu na represyjny charakter nałożonej na nią sankcji. Następnie w części drugiej zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że zastosowanie wobec niej tego de facto niepodważalnego domniemania odpowiedzialności wynika z nieuwzględnienia jej argumentów przez Sąd w oparciu o niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie. Wreszcie w części trzeciej zarzutu wnosząca odwołanie powołuje się na niezgodność z orzecznictwem zmierzającym do wykluczenia zastosowania domniemania odpowiedzialności wobec holdingów finansowych nieprowadzących działalności operacyjnej, oraz naruszenie zasady równego traktowania i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W ramach zarzutu trzeciego spółka dominująca zarzuca naruszenie zasad równego traktowania, zasady odpowiedzialności osobistej i zasady indywidualizacji kar wynikające z odmowy przez Sąd umożliwienia wnoszącej odwołanie powołania się na zarzuty dotyczące stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji podniesione przez jej spółkę zależną Comap, przy jednoczesnym uznaniu wnoszącej odwołanie za odpowiedzialną za praktyki obciążające Comap.

Wreszcie w ramach zarzutu czwartego i ostatniego wnosząca odwołanie żąda, aby Trybunał uwzględnił w odniesieniu do niej skutki ewentualnego uchylenia wyroku w sprawie Comap na podstawie zarzutów podniesionych przez Comap w jej odwołaniu.